

**FESTIVAL
ÉMERGENTS**

**11 DE FEBRER
SALA 2 ORIOL MARTORELL
FERRAN ALBRICH
MARATÓ DE CAMBRA**

PROGRAMA DE MÀ

JOHANNES BRAHMS
(Hamburg 1833 - Viena 1897)

VIER ERNSTE GESÄNGE, OP. 121

(Quatre cants seriosos)

Denn es gehet dem Menschen
Ich wandte mich und sahe an alle
O Tod, wie bitter bist du
Wenn ich mit Menschen und mit Engelszungen redete

HUGO WOLF
(Slovenj Gradec, Eslovènia 1860 - Viena 1903)

KOMM O TOD

DE SPANISCHES LIEDERBUCH

EIN GRAB

ANAKREONS GRAB

DE GOETHE LIEDER

AN EINE ÄOLSHARFE

DE MÖRICKE LIEDER

La durada aproximada del concert és de 45'

FERRAN ALBRICH, BARÍTON

MARC SERRA, PIANO

COMENTARI

per **Alba Nogueras**

L'eix vertebrador d'aquesta temporada de L'Auditori és una temàtica que versa sobre finals i principis, sobre el silenci per fer néixer el so, sobre la mort i el retorn; per això, la proposta del baríton Ferran Albrich, acompanyat de Marc Serra al piano, no es podria adequar millor a la programació general. El repertori traça un recorregut que s'inicia amb la cruesa i la majestuositat dels *Quatre cants seriosos* de Johannes Brahms i, com si d'un mirall es tractés, segueix amb quatre lieder d'Hugo Wolf, potser més delicats o sensibles, però igualment corprendors.

Començarem amb *Denn es gehet dem Menschen wie dem Vieh*, en què es compara el destí dels homes amb el dels animals; tots respiren i tots moren, tots neixen i acaben sent pols. Aquesta desolació es fa encara més evident a *Ich wandte mich, und sahe an alle*, que narra la violència que han de patir aquells que són oprimits i la falta de consol que els turmenta. Les injustícies són tan grans que el Jo poètic troba afortunats els que ja no tenen vida perquè no l'han de suportar més; però es corregeix, encara tenen més sort aquells que no han arribat a néixer, perquè no l'han arribat a veure mai.

Els cants seriosos de Brahms continuen descrivint com d'amarga és la mort – *O Tod, wie bitter bist du*– si arriba a un home tranquil i ple de salut, però, per contra, com n'és de bona si arriba a

un malalt o a algú que es troba, anguniat, a les acaballes de la seva vida. Aquesta mort pietosa obre una finestra petita a l'esperança; una llum tímida que s'entreu a *Wenn ich mit Menschen – und mit Engelszungen redete*. Diu la primera carta als Corintis de Sant Pau: «Ara el meu coneixement és limitat; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant, subsisteixen la fe, l'esperança i l'amor, tots tres; però l'amor és el més gran».

Canviarem de compositor i la mort trucarà a la porta envoltada de nit. Ens cantarà un Jo que l'abraçarà amb alegria i s'exclamarà «*Komm o Tod*»; aquesta és una de les cançons que formen part del recull *Spanisches Liederbuch* en el qual Wolf posa música a cançons del folklore ibèric traduïdes a l'alemany. Encara serà fosc quan la lluna il·luminarà un sepulcre escombrat per un vent fred. A *Ein Grab* hi ha unes veritats que a tots ens aterren: el silenci que cobreix aquells que son oblidats i la incertesa de saber què hi ha més enllà.

I si al lied anterior no hi podien créixer flors, al següent deixarem que arribi la primavera: a *Anakreons Grab*, Wolf parteix d'un poema de Johann Wolfgang von Goethe i el vesteix amb els mateixos colors que les seves paraules. Canviarem la melodia dels ocells que acompanya el repòs del poeta per la d'una arpa eòlica –*An eine Äolsharfe*– que reposa recolzada a una paret d'heura, en un poema d'Eduard Mörike; el Jo que ens parla s'enyora d'algú que no hi és, però el so de l'instrument li torna a omplir el cor de dolçor. Amb aquesta sensació de confort clausurarem un recital que haurà dibuixat amb elegància les diferents cares del que per a molts encara és tabú.

LLETRES

Descarrega les lletres del concert [aquí](#).

EL FESTIVAL EMERGENTS REP EL SUPORT DE

I LA COL-LABORACIÓ DE

